

Att pojken nog blef karl efter sin faders sinne, fick man snart förnimma. Han och fadern voro en dag ute på jakt, då pojken sköt på något. »Hvad var det?» sade Häkken. »Icke mer än en hjärpe,» sade han och visade på en man den han skjutit och rånat. Bytet blef blott en daler, den enda mannen ägde. Under en resa till bygden bröt pojkens öfvermod ut. Han red in uti en bröllopsstuga midt bland gästerna och svängde något blankt skimrande med ena handen: det var en sill. Men då folket såg denna helt hastigt, togo de den för en stor knif och trodde, att Häkkens pojke ämnade mörda dem. De lupo då efter yxor och liar och dödade den öfvermodige ynglingen.

Då Häkken erhöll underrättelse om sonens fall svor han att hämnas på ett sätt som svenskarna aldrig hört make till. Lyckligtvis låg då Häkken på sin sotsäng och afled kort därefter, till fromma för sina grannar.

Häkken ansågs för mycket rik, och det säges, att han nedgräft stora skatter, som sökas ännu den dag som är.

14. Pekkas råd.

- »Häkken har nyss dödat tre Nysockenskarlar.»
- »Hvad har öfverheten gjort däråt?»
- »Ingenting! Ingen vågar sig hit på skogen.»
- »Hvad är er mening nu?»

»Att alla finnar sluta sig tillsammans för att befria de fångna finnarna från Sunne, som öfverheten fängslat. Vi ha kommit tillhoppa för att besluta om den saken, men icke kommit öfverens, hvarför vi tänkt sända efter dig för att höra ditt och gamle Pekkelans råd.»

»Mitt råd skolen I få genast, och jag är öfvertygad om, att Pekkelan instämmer däruti. Öfvergifven all tanke på att befria fångarna med våld! Därtill ha vi för liten makt. Men det kunde hända, att ni lyckades, och i så fall skall komma en ännu svårare tid för oss. Visserligen är den så svår